Ч. 65. Четвер 2 цьвітня (20 марта) 1908. Рік XVIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Парляментарна ситуация. — З буджетової комісиї. — Справа американьскої амбасади в Німеччині.

Довго заповідана заява п. міністра судівництва дра Кляйна була вложена вчера в буджетовій комісиї. Ще передвчера був намір відложеня бесіди дра Кляйна на час можливо найдовший, так аби тимчасом можна було дійти до порозуміня зі сторонництвами. Однако позаяк показало ся, що ріжниці в становищах Чехів і Німців поки що надто глубокі, др. Кляйн рішив ся виголосити свою бесіду независимо від конференций, які в послідних днях вели ся. Очивидно наслідком того було величезне невдоволене по обох сторонах. Чехи так дуже не годили ся зі змістом бесіди п. міністра, що в часі єго промови вийшли із салї. Члени їх парляментарної комісиї зібрали ся сейчас на конференцию, по скінченю котрої розійшла ся неправдива вість, немов би оба чеські міністри др. Фідлер і Прашек подали ся до димісиї. Але й Німці були невдоволені з заяви дра Кляйна; між тим як із сторони Чехів закидувано єму головно то, що в головній язиковій справі старав ся потішити Чехів приготовлюванєм законного управильненя єї, що они з гори означили недостаточним, то Німці підносили, що п. міністер в своїй бесїдї обережно оминав підчеркнене независимости судиів. О год. 2 по полудни чеські члени комісиї буджетової разом з послами дром Пацаком, Грубаром і Удржалем відбули конференцию з бар. Беком, в котрій взяли участь також міністри Фідлер і Прашек. Та конференция тревала дві години. О години 5 Чехи були на другій конференциї з бароном Беком. По тій конференциї означено з чеської сторони ситуацию яко все ще дуже напружену. Імовірно, як кажуть в парляментарних кругах, часткова криза була би полагоджена уступленєм дра Кляйна. Коли би нр. Кляйн уступив, то як кажуть в посольских кругах, єго теку обняв би поки що п. президент міністрів бар. Бек.

В справі вступленя людовців до Кола польского подає орган людовців „Przyjaciel ludu" такі вісти: Відбула ся нарада послів людовців і виділу начальної ради сторонництва. На нараді піддано наперед під голосоване квестию вступленя послів партийних до Кола. За вступленєм заявили ся прінципіяльно всї зібрані з виїмком посла Падуха, котрий рішучо противить ся вступленю. Всї инші заявили ся за вступленєм, однако з застереженєм змін в статутї Кола польского, вказаних постановою з'їзду. Приступлено до дискусиї над питанєм, як забезпечити, щоби посли людовці в Колі польскім не були наражені на майоризацию з боку послів з инших фракций. Над сею справою вели ся наради протягом чотирох годин. П. Стапіньский вичислив всї користи і шкоди, котрих треба сподіватись зі вступленя до Кола. Всї признали, що користий може бути богато більше, ніж шкід. В дискусиї забирало голос кільканацять послів. Пп. Сьреднявский, Ольшевский і др. Ґрек подрібно представили, котрі постанови статута Кола треба змінити і в який спосіб. Вибрано комісию, котра має постарати ся о запоруку зміни статута Кола по думці ухвалених постанов. Наконець принято таке внесене п. Стапіньского: Рішене про те, чи домаганя людовців що до зміни статута Кола зістали як слїд увзгляднені і забезпечені та чи з уваги на те можна вступити до Кола, полишає ся клюбови послів до ради державної і вибраній комісиї. Рішене має бути ухвалене більше ніж двома третинами голосів. Як би комісия не дістала запоруки для необхідних змін в статутї Кола, або як би одна третина парляментарних послів і комісиї заявила, що узискані запоруки не відповідають ухвалї, тодї до Кола не можна вступити, а треба скликати

---

6)

СТРАШНИЙ ДЕНЬ.

(З російского — К. Станюковича).

(Дальше).

Смерть сама глядїла з безпристрастною, неумолимою лютостию на ту пропащу громадку людий, глядїла з тих клекотячих, студених, високих, оловяних филь, сьміяла ся в своїх шалених танцях, які довкола бідного корабля вертїли ся, які єго мов бальоном кидали, заливали єго поклад водою і всьо покривали ледовою піною.

Моряки поздоймали шапки, хрестили ся і блїдими устами шептали молитви. По деяких лицях котили ся сльози. На иньших знов відбивала ся глубока повага. Цілком ще молодий моряк Опарков, добродушний, веселий хлопець, що просто від плуга пійшов в подорож довкола землї і дуже бояв ся моря, застогнув нагле голосно, вибухнув шаленим сьміхом, замахав руками, побіг на поклад, скочив на линвову драбину край корабля і кинув ся з таким самим божевільним сьміхом в море. В одній хвили щез у филях.

Другий, так само ще молодий моряк хотїв в божевільній розпуцї пійти за прикладом товариша і кинув ся з диким криком на край корабля; але лодкар Єґор Митрич вхопив єго за карк і обсипав найсильнїйшою лайкою. Та лайка привела моряка знов до сьвідомости. Він в почутю власної вини відступив від краю корабля, при чім щиро перехрестив ся і почав плакати як дитина.

— Так лїпше! — сказав Єґор Митрич лагідним, дрожачим голосом, повний безмежного милосердія над тим молодим, нещастним моряком. — Моли ся, але не відбирай собі сам житя! Ти дурний, ти! Не плач, малий, може ще Господь виратує тебе — додав старий лодкар потїшаючи, хоч він сам не мав найменшої надї на ратунок і видко був готовий піддати ся без супротивленя волї Божій, що зсилає смерть і житє.

Кількох старих моряків зійшло на долину до межипокладу, аби там після старого звичаю надягнути чим скорше сьвіжі сорочки; приступили до великого образу сьвятого Николая, що був в моряцкій каюті, поцїлували єго, змовили коротку молитву і поспішили знов на гору, аби разом пійти на смерть.

Мимо страшного положеня не вибухла між залогою паніка. Строга моряцка дисципліна, присутність капітана на командантскім містку, вид першого офіцира і старшого керманича, котрі стояли на своїх місцях, немов би корабель не ішов на певну погибель, удержували лад між моряками. Як сполошене стадо овець зібрали ся до купи довкола великої щогли і глядїли повні трогаючої, розпучливої покори то на море, то на капітана. Під командантским містком, між підвисшеними стїнками корабля стояли офіцири з блїдими, наляканими лицями.

Недавно ще такий певний себе, веселий поручник Сніткин дрожав мов в пропасници на цїлім своїм грубім тїлї і ледве держав ся на ногах зі страху. Він скоро хрестив ся і немов би встидав ся своєї боязливости, силував ся усьміхатись, але усьмішка лиш викривляла єго лице як до плачу.

Лїкар Плятон Василевич моргав безнастанно, немов би нагле заболїли єго очи. Відтак поглянув з тужним напруженєм на море і замкнув на ново очи. Безконечний біль видко було на єго розумнім, симпатичнім лици. В єго голові шибнула гадка о молодій улюбленій женї і пізний жаль, що він знов пустив ся на море, замість виступити із служби. І не замітивши сам того, повторив голосно: „длячого? длячого?" — і знов заморгав очима.

Мирков, що саме перед хвилею тїшив ся з оминеня небезпечности на лодцї, старав ся укрити свій страх перед неминучою смертию. Встид, аби не виявити своїх внутрішних чувств перед на вид неустрашимим капітаном, офіцирами і моряками, приневолював того молодого, знаменитого підпоручника до надлюдских з'усиль, аби показати ся спокійним, готовим на смерть, як пристало на хороброго моряка. А однако чув він, що від страшної тревоги майже серце єго перестало бити, а мороз переходив єму по спині. „Той встид, той встид!" — думав і підняв свої темно-аксамітні очи з безнадійним благанєм до неба, на котрім перегапяли ся тяжкі, темні хмари. Але він бачив також і там лиш смерть, яка водами окружала корабель.

Молоденький підпоручник Аревєв, майже

нову нараду власти, управненої з'їздом до полагодженя тої справи.

На засіданю комісиї буджетової п. Масталька (молодочех) запротестував против клевет, немов би то чеські посли силкували ся закаламутити спокій. Правительство обовязане усунути систематичне нарушуване права чеської нациї німецкими судами. Ческий народ буде боротись усіми способами за здобуте язикової рівноправности. — П. Кльофач вказував на огірчене ческої людности та взивав міністра справедливости, щоби покористував ся прислугуючим єму надзірним правом та звелів відповідно до обовязуючих постанов, аби суди приймали чеські подання. — Пп. Романчук і Василько підносили жаданя Русинів на поли судівництва і обговорювали потреби судівництва в Галичині і на Буковині. Вкінци п. міністер др. Кляйн зложив свою заяву, відповідаючи на всї піднесені важнїйші жаданя і закиди. Зміст заяви п. міністра подамо в слїдуючім числї.

В дипльоматичних кругах Европи і Америки велику сензацию викликала звістка, що цісар Вільгельм робить трудности новому амбасадорови, назначеному північно американьскою Унїєю до Німеччини. Дотеперішний американьский амбасадор був чоловіком „сьвітовим" та жив в приязних особистих зносинах з цїс. Вільгельмом. Новий амбасадор єсть пуританин, котрий в двірских принятях і забавах не схоче брати участи. Тож цїс. Вільгельм неохотно відносить ся до єго номінациї. Ходили навіть чутки, що цїсар відмовить новому амбасадорови свого „placet". То заперечує офіцияльна „Norddeutsche Zeitung", котра доносить, що німецкий амбасадор в Вашінґтонї зложив президентови Рузвельтови відповідну заяву в тій справі. В тій заяві сказано, що про відмовленє „placet" новому амбасадорови нема бесїди. Німецке правительство тілько побоювало ся, що він не буде добре почувати ся в Берлїнї. Тих побоювань тепер вже нема і нїчого не стоїть на перепонї приїздови нового амбасадора.

Новинки.

Львів, дня 1-го цьвітня 1908.

— Іменованя і перенесеня. Радник гірничий Ант. Міллер у Вілєчцї іменований старшим радником гірничим. Старший управитель гірн. і гут., Феликс Заворский іменований радником гірничим, а управитель гірн. і гутн. Фел. Пестрак старшим управителем. — П. Намістник яко президент Дирекциї домен і лїсів державних у Львові переніс люстратора лїсів, Стефана Цінсера з Добромиля до Надвірної.

— До VIII кл. ранґи посунув п. Міністер просьвіти професора школи промислової Петра Гарасимовича у Львові.

— Нагорода конкурсова. Рада надзираюча „Народної Гостинниці" у Львові по розглянепю надісланих конкурсових шкіців на афіш „Народн. Гостинниці" наділила першою нагородою п. І. Куриласа, артиста-маляра, а другою п. Недїльского, технїка.

— Дрібні вісти. Громада Угерско, стрийского повіта купила дня 23 марта від п. В. Домашевского в Стриганцях 183 3/4 морґів лїса за 114 000 К. — Львівскі челядники масарскі грозять страйком, скоро би від нинїшного дня майстри не завели для них відпочинок недїльний. — Фальшиву 5-коронївку заквестионовано вчера у різника Иос. Полячкевича в міскій різници, а таку саму 5-коронївку предложив також директор різниці п. Кришталович, одержавши еї від якогось з інтересентів. Здаєсь, що тоті фальшиві монети походять з викритої недавно на Знесїню фабрики. — В Гнїзнї в Познаньщинї жиє якийсь Торка, котрий скінчив сими днями 108 лїт, але мимо того єсть ще зовсїм здоров і держить ся кріпко. Торка побирає ренту, а маючи 100 лїт, оженив ся з 50 лїтною женщиною.

— Репертуар руского народного театру в Тернополи. Саля „Міщаньского Брацтва". Початок о год. 7·30 вечером. Білети продає раньше „Народна Торговля".

В четвер, дня 2 цьвітня „Ревізор з Петербурга", комедия в 5 дїях М. Гоголя.

В суботу, дня 4 цьвітня „Галька", опера в 4 дїях С. Монюшка.

В недїлю, дня 5 цьвітня „Маруся Богуславка", історично-побутова драма в 5 дїях зі співами М. Старицкого.

— Реформа календаря. Що т. зв. старий або юлїяньский календар, котрого держать ся ще Росияни, Греки, Болгари і деякі инші всхідні народи, ну та й ми Русини, єсть зовсїм баламутний, того не треба й доказувати. Нинї вже перший день сїчня або перший день нового року припадає о 14 днів пізнїйше, а колись могло би прийти до того, що Рідзво і Новий рік припадали би в жнива. Тому то в Росиї вже від довшого часу учені носять ся з тою гадкою, щоби змінити дотеперішний старий календар і були би то може вже давно зробили, як би страшенна темнота, а в слїд за тим і велика забобонність російскої суспільности не стояла тому на перешкодї. Та на що Росиї. Нехай би хтось хоч би и у нас порушив гадку зміни календаря, то певно зараз знайшли ся би такі, котрі підняли би страшенний крик і добачували би в тім зраду народу, віри й церкви. Але й новий або т. зв. григорияньский календар не такий докладний і вигідний, як би то здавало ся. Днї тут пересувають ся, місяцї мають то по 30 то по 31 днїв, а лютий має навіть 28 або в переступнім роцї 29 днїв. До того ще й Великдень та всї від него зависимі сьвята пересувають ся заєдно і можуть припадати на днї від 22 марта аж до 25 цьвітня. Колись могло розходити ся о то, щоби християньский Великдень не сходив ся з жидівским сьвятом пасхи; нинї се християнам не вадило би зовсїм нїчого і Великдень мiг би бути так само постійним сьвятом як і кожде инше. Такі і тим подібні гадки спонукали Анґлїйця Роберта Пірса (Pearce), що він предложив анґлїйскій палатї послів проєкт зміни календаря, а президия палати разом з иншими друками роздала вже єго членам палати.

Пірс виходить з того погляду, що 365 днїв звичайного року творять 52 тижднїв і лишає ся ще один день. Тих 52 тижднїв розділяє ся на 4 пори року так, що на кожду пору припадає по 13 тижднїв або 91 днїв, з котрих роблять ся два місяцї по 30 а один по 31 днїв. Пірс отже установляє на початку свого календаря сьвяточний день, котрий називає „Новим роком", але котрий не вчисляє ся анї до нїякого місяця анї до нїякого тиждня, лиш творить просто сьвяточний день. Оба перші місяцї в кождім чвертьроцї мають по 30 днїв, а послїдні в чверть роцї мають по 31 днїв. Отже днї місяця і тиждня слїдують по собі однаково в кождім чвертьроцї. Перший кождого чверть року припадає на недїлю, перший кождого другогого місяця на второк, а перший кождого послїдного місяця припадає на четвер. Послїдний день чвертьроку, отже й Сильвестра припадає длятого на суботу, а Рiздво завсїгди на недїлю. Переступний день кождого четвертого року єсть другим річним сьвятом, котре припадає на день межи 31 червня а 1 липня. Великдень і зависимі від него т. зв. движимі сьвята перетворюють ся в недвижимі в той спосіб, що новий календар має війти в житє на Великдень 1912, бо того року великодні сьвята підходять найблизше до 1 цьвітня і припадають тодї на 7 цьвітня. Аж до того часу, каже Пірс, будуть анґлїйскі кольонїї і чужі держави мати досить часу, щоби приготовити ся до нового календаря.

— Пригода на зелїзници. Дирекция зелїзниць державних подає до відомости: Нинї по 2 год. в ночи наїхав поїзд товаровий ч. 288 ідучий з Підволочиск, при в'їздї на стацию Красне на поїзд товаровий ч. 1671, виїзджаючий з Красного до Бродів. В наслїдок того вискочила з шин машина з тендером поїзду ч 288 а 17 ваґонів товарових значно ушкоджені. З персоналу поїзду 288 кондуктори Стампурский і Кот тяжко покалїчені. В наслїдок того що значне число ваґонів вискочило із шин шлях виїздовий до Тернополя єсть загарасований а в виду того мусять ще через нинїшний день подорожні поїздів особових і поспішних

ще хлопець, не хотів повірити, що мусить дійстно умерти. Длячого? Він був ще такий молодий, такий охочий до житя... „Лише що став підпоручником і нараз умирати... Нї, неможливо!" — думав він і побачив в тій хвили стару матїнку, сестру Соню, брата Костя, ґімназиста, малу комнату і годинник з зазулею на стінї, де так вигідно, весело і хороше і де єго всї так люблять — і він чує, як мимохіть сльози течуть єму по лици. Він відвертає ся, аби другі не бачили тих сльоз, але дармо силує ся їх здержати.

Перший машиніст і топник, оба люди в лїтах, кинули ся, коли розглянули положенє корабля на горі, до своїх кают і старали ся чим скорше набити свої кишенї грішми і своїми дорогоцінностями. Оба в Кронштадтї полишали родини. Оба они не позваляли собі на нїчо, рідко коли виходили на берег, аби нїчо не видавати і підчас подорожи зложити щось для своїх родин. З наповненими кишенями, немов би зроблена була найважнїйша річ, вернули назад на гору і аж тепер немов би цї знали, що нї ощаджених гроший, нї дорогоцінностий не можна буде уратувати та що їх родини осиротїють. З дикою розпукою в очах розглядали ся довкола та механїчно держали ся за кишенї.

Сьвященик Спиридіон, котрого рясу розвівав вітер, учепив ся за стовпець під командантским містком і тремтячи цїлий, з наляканими очима відмавляв голосно молитви.

Офіцири, що зібрали ся в гурток під командатским містком, моряки коло великої щогли, всї глядїли нїмо на капітана.

І всї ті погляди говорили одно: „Ратуй нас!"

V.

Як гонений вовк, блїдий і огірчений, розглядав ся капітан, котрий все ще не стратив притомности духа і стояв на командантскім містку як вкопаний, своїми зоркими, горіючими очима гнївно довкола і глядав ратунку для людий і корабля.

Здавало ся, немов би він чув ті всї благаючі, докірливі, на себе обернені погляди; а гадка, що він сам завинив в тім нещастю, знов виринула в єго голові і від неї затремтїли мязи єго напруженого і в тій хвили дуже поважного лиця. Здавть ся, не було вже ратунку.

Минула ледве мінута від хвилї, як корабель почав гнати на скали, і капітан, котрий в тій мінутї пережив цїлу вічність, не бачив на свій страх перед собою нїякого виходу. Ще яких десять мінут — і корабель мусїв ударити о скали, а тодї — спільна смерть.

Але нараз єго очи спочили мов приковані на малім, ледве замітнім заливі, що по правій руцї врізував ся глубоко в берег.

Радістний блеск, який осїяв цїле єго лице, засьвітив в них. І в тій самій хвили крикнув він дзвінким, сильним, приказуючим голосом крізь тубу:

— Розпустити вітрила! На гору, на щогли! Скоро! Кожда секунда дорога, хлопці!

Той твердий голос обудив у всїх якусь неясну надію, хоч ще нїхто не розумів, до чого мали бути розпущені вітрила.

Лише старий керманич, що вже приготовив ся був на смерть і стояв як і перше спокійно коло компасу, стрепенув ся і поглянув з одушевленєм на капітана:

— Славний хлоп! Виратував — подумав любуючись як старий моряк бистроумностю капітана і зараз зрозумів о що іде.

І він знов оживив ся і почав крізь дальновид приглядати ся тому заливови, котрий майже цїлком був закритий гористим берегом.

— Іду там на берег — сказав капітан коротко радістним і рішучим голосом.

(Конець буде).

пересідати ся в Краснім. Перешкода буде імовірно до вечера усунена. Причиною сеї пригоди стало ся то, що персонал поїзду ч. 288 недобачив сиґналу недозволяючого в'їзду до стациї Красне. Доходженя в сїй справі ведуть ся.

— **Знов самоубийство.** Вчера о 7 год. вечером явив ся в купелевім заведеню „Диянa" при ул. Словацкого якийсь елеґантно убраний мужчина і заплативши за купіль в першій клясі, пішов до вказаної єму комнатки. В кілька хвиль по приладженю купелі для него роздав ся по куритарах глухий гук від вистрілу а заалярмована тим служба купелева кинулась до кабіни, звідки той гук роздав ся, не могла однак дверий отворити, бо они були із середини замкнені. Коли двері виважено, знайдено лежачого долілиць на земли на розстеленім простиралі згаданого мужчину з раною від кулі в правім боці голови. Тепер показало ся, що самоубийник приніс був з собою закрутку, вивертів в одвірку свердликом дірку, закрутив закрутку і так замкнув нею двері з середини. На тоалеті знайдено картку, написану синим олівцем, на котрій мабуть в послідній хвили було дописане чорным олівцем назвище тестя самоубийника. На картці тій було написано: „Тіло відставити до похоронного дому Вп. Курковского. Лист доручити мому тестеви п. Ст. сейчас". Побіч лежали листи, адресовані до всіх польских часописий, виходячих в Галичині, оплачені і запечетані а на конець лист до п. Ст. і картка з порученєм, щоби листи кинено до почтової скринки. Листи до редакций були гектоґрафовані і містили в собі слідуючу просьбу:

Отсим прошу о ласкаве неуміщуванє у Вашій часописи згадки про мою самоубийчу смерть — анї о причинах, які мене до того спонукали. Прошу о то усильно лиш зі взгляду на мого сина, котрого полишаю, а котрий преці зазнав би богато встиду і упокореня, коли би то стало ся голосним через ґазети. Маю надію, що Поваж. Редакция зволить із згаданих повисше причин увзглядити мою просьбу — дякуючи, позістаю з високим поважанєм А. Я.

Як опісля показало ся, самоубийник був урядником одного з львівских банків а до самоубийства спонукали єго прикрі відносини фінансові.

— **Дивна чемність і згода.** Добре то каже стара приповідка, що часи змінюють ся а з ними й люди. Коли пригадати собі, яка давнїйше панувала ненависть і ворожнеча межи пануючими дворами, то аж дивно стає, як тепер то змінило ся і як настала між ними чемність і згода. А коли давнїйше народи молили ся, щоби мир і згода панували межи християньскими володітелями, то нині панують они навіть межи християньскими а нехристияньскими. Кілько щирости в тім, то инше діло; але чемність і терпимість при тім єсть так велика, що аж впадає в очи. Коли недавно тому ішпаньский посол вибрав ся був до Рабату, в гостину до марокканьского султана, то завіз єму від ішпаньского короля і єго двора в дарунку ніби за тайні а важні переговори велику ленту ордера Кароля III. А треба ще й то мати на увазі, що в тім часї султан і єго правовірні піддані обходили „рамазан", великий магометаньский піст, в котрім релігійні чувства набирають особливої ваги. Як би султан був так з цікавости запитав посла, що означає той ордер, який він єму привіз, то посол знайшов би ся був в немалім клопоті. Мусів би був бідачиско сказати єму, що король Кароль III. оснував сей ордер з нагоди народженя князя Клемента в тій цїли, щоби віддати честь Непорочному Зачатию Пречистої Діви Мариї. Статути сего ордера постановляють, що кождий, хто єго дістане, мусить зложити присягу, що буде жити і умирати в католицкій вірі, що в день сьвята Непорочного Зачатя буде сповідати ся і причащати ся і що віру в сю науку християньскої церкви буде боронити від всякого ворога. Бідачиско Абдул Азіс був би не мало вибалушив очи, як би був о тім всім довідав ся, тим більше, що єго піддані й без того люті на него за то, що він занадто прихильний для християн.

Як би в заміну за ту наругу, яку потерпіла магометаньска віра через надане єї найвисшому представителеви того християньского ордера, одержав католицкий князь Карльос Бурбоньский, коли недавно тому підчас своєї повеслїдної подорожи був в Константинополи і там зложив візиту турецкому султанови, турецкий ордер Османіє з брилянтами. Послїдний раз коли ішпаньский князь стрічав ся з Турком, було то в жовтни 1571 р. в славній морскій битві під Лепанто, котра закінчила ся тим, що Турки стратили 130 кораблів і множество войска а їх морска сила була тут на віки зруйнована. Отже як би з мести за то постановляють статути ордера Османіє, що кождий, хто той ордер дістане, бере на себе обовязок кождому християнинови-собаці розпороти живіт при першій ліпшій нагоді і всїма силами боронити магометаньскої віри та єї великого пророка Магомета. Отже з одної сторони змушує ся великою лентою наслідника Магомета виступати в обороні католицкої віри, з другої на католицкого князя накладає ся обовязок встоювати ся за магометаньску віру. Давнїйше уважано би то за наругу і визов до борби, нині на такі пусті річи ніхто вже не зважає, коби лиш до ордера були долучені — брилянти.

Господарство, промисл і торговля.

ЦІНА ЗБІЖА у ЛЬВОВІ
дня 31 марта:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	12·50	до	12·70
Жито	10·60	до	11·80
Овес	6·70	до	6·70
Ячмінь пашний	7·—	до	7·30
Ячмінь броварний	7·50	до	8·—
Ріпак	—·—	до	—·—
Льнянка	—·—	до	—·—
Горох до вареня	8·50	до	10·50
Вика	5·80	до	6·20
Бобик	6·50	до	6·70
Гречка	—·—	до	—·—
Кукурудза нова	7·80	до	8·—
Хміль за 56 кільо	—·—	до	—·—
Конюшина червона	90·—	до	110·—
Конюшина біла	35·—	до	50·—
Конюшина шведска	85·—	до	100·—
Тимотка	30·—	до	34·—

Телеґрами.

Відень 1 цьвітня. Угорский міністер торговлї Кошут прибув разом з секретарем вчера вечером до Відня.

Берлин 1 цьвітня. „Nat. Ztg." пише: З кінцем минувшого тиждня кабінетам европейского концерту доручено російскі предложеня в справі реформ в Македонії. Предложеня ті принято в Берлинї прихильно. Як здає ся, стрічають они загальну згоду.

Петербург 1 цьвітня. Онегди доконано множества арештовань. Зревідовано звиш 150 помешкань, з котрих забрано звиш 200 осіб, переважно людий молодих, робітників і студентів.

Петербург 1 цьвітня. Суд засудив редактора ґазети „Рѣчь" (орґан кадетів), Харітона, на рік кріпости.

Петербург 1 цьвітня. В підкомісиї для реформ судових підчас обговорюваня справи урядженя по містах виділів слїдчих, директор департаменту поліциї, Трусевич, почав критикувати спосіб трактованя тої справи в комісиї. На то презес комісиї, сїдлецкий посол Думша відповів, що після постанов думи представителї правительства мають лиш давати вияснeня а не мають ніякого права критикувати діяльність комісиї. Трусевич, сказавши, що презес комісиї не має права робити єму заміток, вийшов з засїданя а вернувши по хвили, заявив, що представителї міністерства не будуть приходити до тої комісиї, доки не змінить ся стан річи. Справу сю буде мусів залагодити Хомяков, котрий вже порозумів ся з Столипином. Презес ради міністрів зажадав стеноґраму з засїданя підкомісиї. Говорять, що правительство буде наставати на заступленє Думши иншим послом.

Вашінґтон 1 цьвітня. (Б. Райт.) Росия поробила представленя з причини становища американьского консуля в Харбінї, котрий не хоче признати претенсий Росиї що до судейства на просторі полоси зелїзницї Харбін-Хайляр і зазначує, що він єсть лиш у хіньского правительства увірений. Зачувати, що консуль не дїлає після власної волї лиш після старанно обдуманого пляну державного департаменту, котрий бажає забезпечити ненарушимість хіньскої области і удержати в Манджуриї систему „отвертих дверий".

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарнї В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).